

SUF

fra SUFs sentralstyre, kristian 4.gt, oslo | postgiro 20 06 15

P O L I T I S K B U L L E T I N nr. 8 1967/68

Innhold: 1. Pressemelding fra SUF's sentralstyre.
2. Bakgrunnen for konflikten Nigeria/
Biafra. Av Dag Seierstad.

Tom side

[Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.]

PRESSEMELDING FRA SUF's SENTRALSTYRE .

Offentliggjøring er bare tillatt dersom den skjer uavkortet.

Krigen mellom Nigeria's sentralregjering og Biafra har idag vart over ett år. Den har i løpet av denne tiden utviklet seg til en katastrofe der militære massakrer, sykdomsepidemier og sult har ført til et regelrett folkemord.

Sosialistisk Ungdomsforbunds sentralstyre har idag, 15/8, blitt oppfordret til å underskrive en appell fra endel politiske ungdomsorganisasjoner som støtter 5 norske, humanitære organisasjoners opprop mot uthungringen i Biafra.

Sentralstyret i SUF vil selvsagt uttrykke sin fulle støtte til alle tiltak som kan bidra til å bedre situasjonen for regionens innbyggere, f.eks. gjennom transport av matvarer og medisiner. På samme måte vil vi også uttrykke vår støtte til kravet om å få opprettet en forsyningskorridor for slike hjelpemidler.

Når vi likevel ikke finner å kunne underskrive appellen slik den er formulert av de humanitære organisasjonene skyldes det følgende:

Oppropet er ensidig rettet til myndighetene i Biafra-regionen og Nigeria. På den måten unngår en å trekke fram i lyset de stormakter og finansgrupper som har muliggjort og utnyttet den nåværende konflikten, og retter heller ikke søkelyset mot den militærpolitikk som fører til at krigen idag kan fortsette.

Da motsetningene mellom sentralregjeringa og delstatsmyndighetene i øst-området - det nåværende Biafra - tilspisset seg, og sommeren 1967 førte til åpen krig, ble dette åpent støttet av en rekke stormakter.

Både England og Sovjetunionen gav straks store våpenforsyninger til sentralregjeringen. For Englands vedkommende skyldtes dette ikke minst ønsket om å sikre kontrollen over BP's og Shell's oljeinteresser i Biafra-området gjennom en sterk federativ regjering. På den annen side har Portugal bidratt med våpenforsyninger til Biafra's myndigheter. Dette skyldes landets egen interesse av en nasjonal oppsplitting i Afrika for å lette presset mot sine egne koloniområder.

Dersom et fortsatt blodbad skal stanses, må også denne imperialistiske politikken opphøre.

SUF's pressemelding -forts.

s.2

Når de humanitære organisasjonene taler om "å verne vår sivilisasjon " ,så bør nettopp konsekvensene av denne vestlige "sivilisasjons" politikk for de ny-koloniale områder i Afrika trekkes fram i søkelyset.

SUF's sentralstyre vil gjenta sin støtte til alle tiltak som kan bringe medisiner og mat til de herjete områder.

Men vi vil samtidig bestemt hevde at det i denne situasjonen er hyklersk å unngå å nevne at de norske myndigheter gjennom et helt år har godtatt at dens NATO-allierte England og Portugal, sammen med Sovjetunionen, har sprøytet inn krigsmateriell på hver sin side i konflikten, og dermed gitt et hovedbidrag til den tragedie som idag utspilles.

Det er viktig å understreke at dersom krigen får fortsette, og oppmuntres med ny våpenstøtte, vil ingen humanitær hjelp i lengden kunne nytte.

Nettopp å bekjempe disse lands krigspolitikk bør være en hovedsak i tida framover.

Bakgrunnen for konflikten Nigeria/Biafra.

Utarbeidet av Dag Seierstad.

Erobret av britene i tidsrommet 1850-1900.

Den britiske koloniadministrasjonen innførte prinsippet om "indirekte styre": Å styre kolonien ved hjelp av de tradisjonelle maktstrukturer. Dette er en av de viktigste bakgrunnsfaktorene for den konflikten vi er vitne til i dag.

Stammebakgrunn:

Nord: Hausa og Fulani, sterkt klassedelte muhammedanske samfunn. Emirene styrte nesten eneveldig på toppen av en halvføydal samfunnsorganisasjon.

Sørvest: Yoruba, et mindre sentralisert, men høvdingstyrt samfunn.

Sørøst: Ibo, et ikke-islamisk samfunn med svakt utviklede høvdingestrukturer.

Det indirekte styret la grunnen for en varig oppsplitting av Nigeria i ulike folkegrupper uten evne og mulighet til fruktbar kontakt. Uavhengigheten ble kjempet fram ikke av en samlende nasjonalistbevegelse, men av partier som var mer eller mindre klart definerte som stammepartier, og som mistenkte hverandre innbyrdes for å ville utnytte situasjonen til egen fordel.

Uavhengighet 1. oktober 1960 etter omfattende forhandlinger om statsform og valgordning

Emirene i nord tviholdt på kravet om føderasjon - fryktet at iboer og yorubaer skulle dominere den nye staten i kraft av bedre utdanning og en befolkning mer innstilt på å ta del i den nye nasjonale politikken.

Befolkningstall: Nordregionen 30 mill derav Hausa & Fulani 14 mill

Vest 10 mill

Øst 12 mill

Yorubaene og særlig iboene er bosatt ikke bare i sine opprinnelige distrikter, men som teknikere, småhandelsmenn og kontorfolk over hele landet.

Nesten 1 million iboer bodde i nord-regionen, og dette er den direkte årsaken til den konflikten vi har i dag. I nord var det iboene som eide forretningene i byene, som drev bensinstasjonene, transportsystemet, administrasjonen, tinngruvene.

Oljen

Det vesentligste av oljekildene ligger i Östregionene, men ikke i den delen av Öst-regionen som er iboenes egentlige hjemland. Derfor har iboene vært sterkt i mot alle forslag om å dele de tre store regionene opp i mindre regioner - slik sentralregjeringa stadig har foreslått.

England dekker 10% av oljebehovet sitt fra Nigeria.

Politisk utvikling

Etter valget i 1965 kom det i stand samarbeid mellom Nord og Vest. Reellt betydde det at de konservative hövdingene i Nord domierte.

15. jan 1966: Kupp av offiserer sørfra. Statsministeren for föderasjonen, for Nord-regionen, og for Vest-regionen ble alle drept. Ny president: generalmajor Ironsi, ibo.

Ironsi satte seg som mål å gjennomføre en fullstendig enhetsstat uten noe regionalt sjölstyre. I nord ble dette oppfattet som et forsök på å skape en ibo-dominert stat.

Kupp nr 2 : Juli 1966: Ironsi drept av offiserer nordfra. Ny sterk mann: oberstlöytnant Gowon, fra en minoritetsstamme i nord.

Militärguvernörer ble nå plassert i de ulike regionene, oberst Ojukwu ble utnevnt til guvernör i öst. (Prinsippet var nå å sette folk fra distriktet i de överste stillingene for å hindre lokale kupp.)

Gowons politikk var å bevare den relativt löse föderasjonen.

For å minske mistenksomheten mot den overveldende store nord-regionene foreslo han en ny region-inndeling i 12 regioner, men forslaget ble ikke godtatt av iboene i öst som ville beholde sin region inntakt. (Hovedgrunn: Oljen i öst ligger stort sett utafor iboenes område)

Massemyrderiene i nord

I oktober 1966 gikk hausaene i nord lös på iboene bosatt der oppe. Tusener av iboer mistet livet, og resten flyktet sörover.

Mars 67: Den økonomiske situasjonen i öst er blitt uholdbar etter at 1 million flyktninger er strömmet inn i öst-regionen.

April 67: Öst melder at de overtar alle föderale institusjoner, Begrunnelse: for å skaffe penger til driften av regionen.

side 3.

mai 67 Biafra erklæres som uavhengig stat.
Sentralregjeringen beordrer mobilisering og total
blokade.

Forsyninger

Sentralregjeringen fra England, Sovjet, Tjekkosllovakia.
Biafra fra våpensvartebørsen generelt, Portugal.

Anerkjennelse.

Biafra er anerkjent av Tanzania, Elfenbenkysten, Zambia, Gabon.

Vurdering av konflikten

Konflikten er primært en konflikt mellom afrikanske folkegrupper. Den er likevel muliggjort og forverret av britenes splitt-og-hersk politikk i kolonitida, våpenforsyningene fra i-land: 1) for å tjene på konflikten, 2) for å holde seg inne med den som vinner, pga. mulighetene for handel, politisk manipulasjon og olje.

Ingen av sidene i konflikten har hittil manifestert noen klar radikal eller sosial progresiv holdning. På lengre sikt skulle mulighetene for en politisk mobilisering av befolkningen for en radikal kurs ligge bedre til rette i Biafra enn i resten av landet.

Tom side